

[Hanne Reintoft.]

trære afgørelse og berøvet enhver judicial garanti.

Det er i strid med demokratiske retsplejeprincipper og med de elementæreste menneskerettigheder, men stemmende med politistatens metoder, at så indgribende afgørelse med hensyn til menneskers personlige frihed træffes i hemmelighed og inappellabelt af et gremium som fængselsvæsenet.

Der bør snarest foretages de ændringer af straffeloven og ikrafttrædelsesloven, der er fornødne til fængselsnævnets ophævelse og til henlæggelse af dets funktioner efter straffelovens §§ 42, 63 og 66 under de ordinære domstole.

Justitsministeren (*Thestrup*). På det stillede spørgsmål kan jeg svare følgende:

Fængselsnævnets opgave er, som det også fremgår af begrundelsen for det stillede spørgsmål, i første række at træffe bestemmelse om prøveløsladelse, om eventuel genindsættelse ved vilkårsovertrædelser og endelig om løsladelse inden for de tidsrammer, som loven angiver ved sanktionsformerne ungdomsfængsel og arbejdsdhus. Endvidere er det fængselsnævnet, der på de tidspunkter, der nævnes i loven, tager stilling til, om der skal ske prøveløsladelse m. v. af personer, der er idømt sikkerhedsforvaring.

Fængselsnævnet har en dommer som formand, det er i dag præsidenten for østre landsret, og de øvrige medlemmer er direktøren for fængselsvæsenet, en psykiater, det er overlæge, dr. med. Dickmeiss, en person, som deltager i forsorgsarbejde for unge personer eller for løsladte fanger, det er højesteretsdommer Helga Pedersen, den tidligere justitsminister, hun er medlem af Dansk Forsorgsselskabs bestyrelse. De retssikkerhedssynspunkter, der naturligvis må tillægges megen vægt også ved disse afgørelser, er således tilgodeset ved sammensætningen af nævnet.

I denne forbindelse vil jeg indskyde, at jeg går ud fra, at der er tale om en trykfejl, når betegnelsen gremium benyttes om fæng-

selsvæsenet i den skriftlige begrundelse for spørgsmålet. Det er velsagtens fængselsnævnet, som dette meget fremmede udtryk er møntet på.

Det kan med nogen ret hævdes, at den ordening, vi har valgt herhjemme, hvorefter kompetencen i disse sager er henlagt til et selvstændigt sagkyndigt organ, skulle være stridende mod anerkendte menneskerettigheder. Det er dog ikke rimeligt at hævde, at noget sådant er tilfældet. En ordening, som vi har den, kendes også i andre demokratiske lande som f. eks. England.

Jeg går i øvrigt ud fra, at spørgeren er bekendt med, at fængselsnævnet regelmæssigt besøger de pågældende anstalter, hvor der gives alle de indsatte, der ønsker det, lejlighed til at drøfte deres sager med nævnet.

Men med det er imidlertid ikke sagt, at man ikke kan overveje en ændring af systemet. Det er umiddelbart klart, at spørgsmålet om kompetenceordningen og proceduren har sammenhæng med hele spørgsmålet om opretholdelsen og eventuelt udformningen af de delvis tidsubestemte sanktioner. Som bekendt behandles dette spørgsmål for tiden bl. a. i straffelovrådet, der i sin indstilling også kan forventes at tage stilling til kompetenceforholdene i forbindelse med løsladelse, og jeg ville ikke finde det rigtigt at trække dette spørgsmål, som her er nævnt, ud til en særskilt behandling.

Hanne Reintoft: Jeg må sige, at jeg i dag havde ventet et positivt svar, dels fordi jeg tror, der er ved at være, om jeg så må sige, lidt morgenluft i vort fængselsvæsen, dels fordi jeg ved, ministeren før har givet udtryk for, at han var opmærksom på problemerne omkring de tidsubestemte straffe.

Jeg må også takke for den smule positivitet, der var, men kan ikke være helt tilfreds med, at man foreløbig vil skyde behandlingen af spørgsmålet ud. For arbejdsdhusfangerne er det jo et meget stort problem. De er som regel idømt arbejdsdhus i fra 1 år til 4 år, og så godt som alle sidder mindst 2 år.